

Foto: Johan Van Eycken

Foto: Jules Gahide

Foto: Thomas De Meyer

Foto: Thomas De Meyer

Foto: Thomas De Meyer

Vandaag in het Red Sound District:

Thomas Devos, Yannick Uyttenhove (Maximus), Nikolas Vanderveken (Janez Dets), Think of One, Gabriel Rios, Simon Pleyrier (Zeker Weten), Gregory Frateur en Nicolas Rombouts (Dez Mona), Jef Neve.

Belgische première **Naakt** (Lucas De Man) vandaag om 19u30 in Beliard.

Eerste voorstelling **Global Anatomy** (KVS) vandaag om 20u30 in de Victoriazaal (nog tot 6/8)

TAZETTE '08

EDITIE#05

MA 04/08

GRATIS - V.U. LUC MUYLAERT, VAARTDIJK ZUID 31, 8432 LEFFINGE

Liefste TAZ-consument,

In tijden van bikkelharde concurrentie en egoïstisch opportunisme durf ik met een gerust hart te zeggen: wij van de TAZette zijn een echt, hecht TEAM. Bij ons geen egotripperij, geen messen in de rug, geen ellebogenwerk. Wij tillen elkaar tot ongekende hoogten, helpen elkaar, brengen elkaar koffie en lenen elkaar fluorescente jasons als we weer eens zonder zitten. Onze eendracht is onwrikbaar. Behalve gisteren. Toen ging het even aan het wankelen. De oorzaak was niets minder dan het *Red Sound District*. Uit verontwaardiging over het wellustig exotisme van het concept, ging onze lieve collega in de aanval. Wij, Joeri en Katrien, wisten niet wat ons overkwam. Maarten zat er verslagen bij. Het *Red Sound District* is toch een fijn idee, uitgevoerd op een sfeervolle locatie? Evelyne was het er niet mee eens. Ze ging dan maar wat uitwaaien om haar kwaadheid niet te laten exploderen. Tja, als het in een goed huwelijk over hoeren gaat, slaat het als een kut op Dirk.

Liefs, uw TAZette Cosa Nostra

De tussenstand met Gabriel Rios

'Je hebt iets in je hoofd en hier wordt het werkelijkheid'

TAZ is halfweg. Tijd om een tussentijdse balans op te maken met muzikale centrale gast Gabriel Rios.

En? Hoe valt het mee hier op Theater aan Zee?

'Ik vind het echt geweldig. Het is zeer goed begonnen en we zijn nog maar een dag of drie ver, dus het beste moet nog komen. Alles voelt heel relaxed aan. Ik heb niet het gevoel dat ik moet werken. De organisatoren hebben al zoveel werk van vooraf gedaan. Voor mij is het heel gemakkelijk om hier toe te komen en te genieten. Mijn job was eigenlijk redelijk simpel: ik moest gewoon laten weten wat ik op het programma wou en zij moesten het voor elkaar krijgen.'

Wat zal je bijblijven van hetgeen je tot nu toe zag?

'De eerste avond was ik ongelofelijk ontroerd door de Puerto Ricaanse band Atabal. Mensen vragen mij altijd of ik Puerto Rico mis en ik mis het niet, tot ik in contact kom met iets dat er vandaan komt. Ik heb ook echt genoten van de manier waarop het publiek erop reageerde.'

Waar kijk je verder nog naar uit?

'Mavis Staples, en ook Tom Baxter, worden vast en zeker genieten. Het is gewoon wonderbaarlijk: je hebt iets in je hoofd en hier wordt het werkelijkheid. Ik heb ook zin in het Beatlesconcert. Ik wil mijn ouders The Beatles tonen. Mijn vader is een grote fan en we zullen een liedje samen spelen. Ik ga ook proberen te genieten van dingen die ik absoluut wil zien, zoals Scroobius Pip en Money Mark. De ene is een legende en de andere wordt er zonder twijfel een. En dan zijn er nog de soloconcerten in het Red Sound District. Die beloven heel intens te worden.'

Beantwoordt het festival wat aan je verwachtingen?

'Het overtreft ze zelfs. Ik verwachtte er veel van, maar het is nog beter. De organisatoren hebben echt goed werk geleverd. Ik hoop dat ze zelf ook de tijd vinden om ervan te genieten.'

Wat vind je van het eten in de cateringtent?

'Ik heb er nog niet gegeten. Ik heb op vier dagen zelfs nog niks gegeten. (*lacht*). Nee, ik eet meestal op het appartement waar ik samen met mijn ouders verblijf. Ik heb dus nog niet gegeten op het festival. Het spijt me dat ik er niets over kan zeggen, maar ik ben er zeker van dat het lekker is.'

Dat is het zeker!

'Wel, misschien schuif ik vanavond mee aan.' (*lacht*)

(Maarten Vandenbussche)

Foto: Youri Lenquette

Bernard Dewulf

Toen ik onlangs in de Westhoek aankwam en werd opgewacht door twee Westhoekers en één Westhoekse, groetten wij elkaar eerst. Vervolgens zei ik, om iets te zeggen, dat het er flink waai-de. Volgens mij glimlachte ik terwijl ik het zei. Haast gelijktijdig verontschuldigde de drie Westhoekers zich voor hun wind. Het is alsof de Oostendenaar zich zou excuseren voor zijn zee, Betty Melaerts voor haar stem, Dimitri Verhulst voor zijn stijl. Maar ik ben niet van Gisteren, ik ben van Gistel. 'Hestel', hier wat verderop, *assan rechtedeure*, het stadje van Godelieve en Silveer Maes. Tenminste, mijn vader is van daar. Maar ik ben er vaak genoeg geweest om er ook een beetje van te zijn. Ik heb er nog geschoten met een *klakkebusse*.

En 't is *assan tzelfde*. In hun Westhoekse verontschuldiging zat ook trots. Ik weet dat zeker, want ik herken hem.

Ze zegden ook niet zomaar, na hun excuses, 'Wider zin da ge-weun he'.

Er is *wider* en er is *gider*. Officieel ben ik van het Nederlands, ik heb daarop gestudeerd, ik verdien er mijn boterham mee, maar wat er aan oertaal, aan grondtoon in mij zit: notenbalken vol West-Vlaams. Ik kan ze niet hardop zingen, het zou vals klinken, maar ze zingen wel in mij.

Iets dergelijks is er ook aan de hand bij Hugo Claus. Er is al wat geschreven over de West-Vlaamse grondtonen in zijn prachtige Nederlands. Een keer heb ik hem een lang gedicht in het West-Vlaams horen voorlezen. Sindsdien lees ik de gedichten van Claus veel vollediger.

Alsof ze toen ineens aansloten bij mijn eigen grondtoon. En de zijne.

Om die grondtoon te wekken is weinig nodig.

Ik liep vandaag door Oostende, in zijn prachtige vormomming van motregen, en de zee in haar grijzige négligé, ging hier en daar zitten, luisterde naar het plaatselijke volkstheater en razendsnel groeide iets alouds in mij.

Woorden, flarden, zinnen – ze kwamen terug, als gedragen door een grillige westenwind. *Mémé had haar bolle sjetje op de schoot, pépé zin puppe in de mond, in zin sleffers bi de stove. Ik mocht ni droef zin, ik moest fraai zin.* En soms mocht ik, om *kartje van de vieren*, iets sneukelen uit de koekjesdoos. En als mémé lastig werd was het *algelik assan twadde*. En als de wind keerde, zei ze: 'doedeké je baai an'. En als ik dan nukkig deed, vroeg ze: *vo wa zi je gi dul op min?*

En nu nog, om te spelen, denk ik op straat, of dacht ik daarstraks toen ik u traag zag binnenkomen: *godenneerde*, wat een snel vrouwmens.

Enzovoort.

Ik kan zo nog een tijdje vals blijven zingen, ook al hoor ik het allemaal feilloos binnen in mij.

En straks, aan het eind van deze week, zal ik terugrijden naar Antwerpen, of Brussel, of Parijs, of New York en altijd zal iets in mij zingen en echoën: *kèdekewere, kèdekewere*.

Zoals gisteren door Bernard Dewulf voorgelezen op Uitgelezen aan Zee.

Foto: Thomas De Meyer

Familiepark

Horrorrondjes draaien

De Bangelijke Sprookjescarrousel

Allez, allez, tournez! De Bangelijke Sprookjescarrousel van Theater Froe Froe is geen draaimolen *comme les autres*, maar dat dachten we natuurlijk ook niet. Het Antwerpse figurentheater heeft zijn draaimolen naar het Oostendse Leopoldpark gesleept en de carrousel staat er als gegoten in de ronde kiosk. Wie de trapjes bestijgt moet onder een meetlat door die de maximum grootte van de kinderen vastlegt: 1m20 is de max. Wij legden twee vlechtjes, maakten ons klein en kropen met grote onschuldige ogen door het hekje.

Het draaivlak wordt niet bevolkt door de obligate paardjes en koetsen of de occasionele theekop, maar door *creepy* uitzierende figuurtjes die hun verwrongen gezichtjes grijnzend naar het omringende park wenden. Beeldend kunstenaar Bruno Smeyers leefde zich uit in mousse en latex, met een resultaat dat Edgar Allen Poe een lachbui en Walt Disney een hartaanval zou bezorgd hebben. Het draaiende universum van Froe Froe leunt nog het best aan bij Tim Burton-pareltjes als *Corpse Bride*, hoewel sommige monstertjes sporen vertonen van klassieke sprookjes. Sneeuwwitje heeft zeven mormels onder haar rokken zitten. Een enorme gevleugelde draak beheerst de draai-as van de molen. Er zijn een peperkoeken huisje, een klein duimpje en een enorme kikker waarin wellicht ergens een knappe prins verstopt zit - het is te zeggen, wat knap heet in Froe Froes bizarre verbeelding. Daarnaast is er plaats voor moderne fabels als het beroemde sprookje van - euh - het konijn met de saxofoon. Yep!

'Beeldend kunstenaar Bruno Smeyers leefde zich uit in mousse en latex, met een resultaat dat Edgar Allen Poe een lachbui en Walt Disney een hartaanval zou bezorgd hebben'

Het idee van de kermismolen groeide doordat de karakteristieke poppen van Froe Froe op scène de show stalen, maar door het jonge en minder jonge publiek nooit aangeraakt of van dichtbij besnuffeld konden worden. Een aantal figuren dragen dan ook de koppen van figuren die eerder in Froe Froes voorstellingen figureerden - poppenwerk dus van Jan, Patrick en Marc Maillard. Veel kinderen schriken wel even van de blubberige sensatie die het lijfelijke contact met de creaturen oplevert: het zijn geen gladde plastieken paarden ruggen maar echte, *levende* wezens uit materiaal dat meeveert. Het leuke is ook dat de constructies erg interactief zijn. Op de muziekinstrumentjes van de zeven dwergen kan je musiceren, drakenbekken slaan door een druk op de pedaal open en dicht, je kunt twee slangenkoppen laten kussen of met twee op de wip... Wie de flosj trekt - een luguber bebloede hand - krijgt een extra ritje. Hoe lang zo'n ritje duurt? In de woorden van de begeleidende Froe Froe-madam: 'Zolang de kindergezigtjes blij zijn...'

(Evelyne Coussens)

De Bangelijke Sprookjescarrousel, nog tot za 9/8 doorlopend van 10u tot 13u en van 15u tot 18u in het Leopoldpark.

Foto: Thomas De Meyer

Verwanten Arne Sierens

Zonder woorden

Global Anatomy

In 2001, nog voor de succesvoorstelling *313/Misschien wisten zij alles* die ze samen maakten, ondervroeg Benjamin Verdonck zichzelf en Willy Thomas middels een reeks brieven over de plaats van de kleine mens in de geglobaliseerde wereld. Na het grimmige *Nine Finger* (2007, een voorstelling over kindsoldaten) deed Verdonck er echter het zwijgen toe, vanuit het gevoel niets zinnigs meer onder woorden te kunnen brengen. Dus werd hun tweede samenwerking *Global Anatomy* een woordloze voorstelling waarin enkel gehandeld wordt.

Een langs beide zijden openzwaaiende deur, een bos van plastieken kerstboompjes, twee stoeltjes. Wat rommel her en der verspreid. In dit universum bewegen zich twee naakte mannen, enkel gekleed in karikaturaal witte sokken en glimmend nieuwe Nikes. Hun vrolijk buitelandse pietje duidt de anatomie waarvan sprake in de titel: de mens is enkel lichaam, overgeleverd aan een wereld van voorwerpen. Voorwerpen die hen beheersen, hun bewegingsruimte afbakenen, hen verslaven. Het begint al met de deur: in de traditie van een echte deurenkomedie verspert die hen de weg en vormt ze een onoverkomelijk probleem bij het binnenkomen. Toch blijven beide mannen van achter die deur frenetiek voorwerpen aanslepen en zich langs, over en door de rommel op scène worstelen. De felle veroveraarsblik waarmee Verdonck straks met een bijl de deur aan flarden zal hakken maakt een einde aan de dominantie van het materiële.

'Verdonck en Thomas schilderen niet enkel met beelden, ze musiceren ook zonder dat er een instrument aan te pas komt'

Voorlopig dwalen ze nog rond in een plastieken wereld van fake kerstbomen, van melkplassen en boterbergen, zo blijkt wel heel plastisch. Toch bestaat er ook liefde in de geglobaliseerde wereld: op een gegeven moment maken Willy Thomas (met grotesk rubberen buste) en Verdonck (met peniskoker) elkaar het hof door letterlijk lijntjes uit te gooien. Ze hebben prijs, en het komt tot het bouwen van een eigen huisje. Niet dat hun huiselijk geluk erg lang duurt: eens *consumatum* wordt het vrouwtje als een gevuld speenvarken omhooggetakeld en hulpeloos bengelend achtergelaten.

Verdonck en Thomas schilderen niet enkel met beelden, ze musiceren ook zonder dat er een instrument aan te pas komt. Het kraken van de schoenen, het vallen van een lichaam, het ontrollen van een tuinslang - elke handeling heeft een muzikale waarde. En ondanks de wrangheid van het onderwerp slaagt *Global Anatomy* erin licht te blijven, uitnodigend humoristisch, rijk aan associaties die zwerven van Artaud (het dierlijke) en Beuys (boter) over Jan Fabre en Wim Delvoye (lichaamssappen, stront) tot Mister Bean (slapstick). Zonder te blijven hangen bij één dwingend interpretatie - zo discreet stellen de makers zich op. Op de vraag naar de identiteit van de mens in de geglobaliseerde wereld, komt geen antwoord, of misschien net meerdere. Onze favoriete interpretatie is de scène waarin Verdonck aan de slag gaat met een peperkoeken mengsel. Dat is mens-zijn: een gigantische drol leggen en er daarna, goedkeurend grommend, naar omkijken.

(Evelyne Coussens)

Global Anatomy, nog tot woensdag 6/8 om 20u30 in de Victoriazaal.

Foto: Herman Sorgeloos

Foto: Herman Sorgeloos

Jong Theater

Flirt met cabaret en variété

Nomaden 1: Misschien helpt een hobby...

Maak een kruisbestuiving tussen de complexen van Bridget Jones, de stunteligheid van Sara en het wispelturige sexappeal van Sex and the City, en vóór je staat Roos van Vlaenderen. In haar monoloog *Misschien helpt een hobby...* legt ze het hele parcours af van de mooie, dappere en ook wel pittige vrouw die vergaat van de eenzaamheid, verzuipt in haar onzekerheid en zich door een woud van *bad moves* en stunteligheden baant om uiteindelijk op een wonderlijk simpele manier in bed te belanden met een potentiële droomprins. Hoewel de weg bezaaid is met ongemakken, verliest Roos nooit haar opgewekt humeur: ze lacht, danst, tapt moppen en houdt regelmatig cosmetische pitstops, al dan niet in gezelschap van haar geschifte Hollandse vriend Feestbeest. Het is hij die haar doet beseffen dat ze vaker en uitbundiger moet lachen in het leven, een opdracht waarin ze niet meteen grote successen boekt. Als ze vervolgens de 'juiste' mensen leert kennen, geraakt Roos helemaal in de war over wie ze is en waar ze heen moet. Haar hyperstresserende zoektocht - 'druk druk druk' - leidt haar naar de onvermijdelijke tafel voor twee in een poetsrijk restaurant, waar het hele verhaal tot een ontknoping komt.

'Hoewel de weg bezaaid is met ongemakken, verliest Roos nooit haar opgewekt humeur: ze lacht, danst, tapt moppen en houdt regelmatig cosmetische pitstops'

Roos Van Vlaenderen bewijst in deze monoloog dat ze een technisch knappe actrice is, met een perfect gevoel voor timing, een grote rijkdom aan expressie en de onweerstaanbare charme van een ras-entertainer. Ze garandeert haar publiek een ontspannen avond met een flinke dosis herkenning, een paar dozijn lachsalvo's en een obligaat moment van verstilling. Maar net daar kan je je afvragen of ze niet een al te veilige kaart trekt. Terwijl haar personage van de ene situatie in de andere rolt, ligt het stereotiepe steeds op de loer. De flirt met cabaret en variété, waar de monoloog bewust voor kiest, dreigt het geheel soms iets té verteerbaar te maken. Als Roos Van Vlaenderen het métier en de présence die ze heeft verworven als actrice nog iets meer zou doortrekken naar haar teksten, dan wacht Vlaenderen een serie spetterende soloshows.

(Joen Smet)

Misschien helpt een hobby/Nomaden 1, nog tot vrijdag 8/8. Vertrek stationsplein om 11u en 15u.

Verwanten Gabriel Rios

The Germans drijven muzikale duivels uit op Café Koer

‘Een gitaar, een bijbel en een woordenboek: meer hebben we niet nodig’

‘De gevaarlijkste rockgroep van België.’ Sinds ze zo gedoopt werden door een journalist van *De Standaard* is het een beetje een gimmick voor The Germans, want zo gevaarlijk zien ze er niet uit als we met drie vierde van hen afspreken op café. Dat ‘gevaarlijke’ slaat dan ook in de eerste plaats op de muziek, verzekert Lennert Jacobs ons, en helemaal op de laatste plaat *Elf Shot Lame Witch*.

Jullie geven toe dat jullie met een bang hartje de eerste recensies afwachtten. Waren jullie er dan niet zeker van een meesterwerk afgeleverd te hebben?

(in koor) ‘Toch well!’

Lennert Jacobs, drums: ‘Maar of de rest van de wereld en de verzamelde muzikpers dat ook inziet, is uiteraard de vraag. Gelukkig waren de meeste reacties positief, waarvoor dank. Enkel in *The Ticket* kregen we een negatieve recensie. Je kan hen bezwaarlijk een autoriteit in muziekjournalistiek noemen, maar toch...’

Vincent Cauwels, gitaar: ‘... kunnen we het niet laten om er ons nijdig in te maken. (*lacht*) We hoopten vooral een beetje af te raken van de stempels die muziekjournalisten in het begin op ons drukten: Millionaire, The Evil Superstars... Het doet deugd om wat andere referenties te zien opduiken, zoals Liars of Can.’

The Germans kennen wij als die hilarische aflevering van *Fawlty Towers*, waarin Basil ondanks zijn goede voornemens (don’t mention the war) een stel Duitsers beledigt. Jullie groepsnaam is geen eerbetoon?

Cauwels: ‘Neen. Het heeft er niets mee te maken. De naam heeft vooral iets *offensive*. Tenminste volgens Boris Wilsdorf, de geluids-technicus van Einstürzende Neubauten, die onze mix deed. Op een van onze allereerste optredens, in Kortrijk, was er een stemming geweest in de gemeenteraad om te bepalen of ons optreden wel mocht doorgaan. De dag van het optreden was er immers een optocht van oud-strijders en ze hadden schrik dat die bij het zien van al die affiches met The Germans zouden denken dat ze terug binnengevallen waren.’ (*lacht*) Achteraf lijkt het logisch dat we die naam kozen, omdat er wel wat invloeden van de seventies Duitse krautrock ingeslopen zijn, maar in eerste instantie moest het vooral goed klinken.’

Geef eens een paar voorbeelden van andere namen die jullie in gedachten hadden?

Jacob Ampe: ‘The True Porn Institute. Spreek uit als: Dutroux Porn Institute. Of dENNIS, naar analogie van dEUS. Twee weken is dat grappig en *that’s it*. The Germans was precies wat het moest zijn: lomp en hard.’

Geldt dat ook voor de lyrics?

Ampe: ‘Nee. De meeste van onze nummers gaan over niet veel. Meestal zijn ze een samenraapsel van losse zinnen die opdoken terwijl we aan het schrijven waren, hier en daar zitten er wat knipogen naar andere bands.’

Cauwels: ‘Meer dan een gitaar en een woordenboek hebben we eigenlijk niet nodig. En een Bijbel! In ‘Thousand Years’ zitten een hoop verwijzingen naar de heilige schrift, meer bepaald *The Book of Revelations*.’

Je gaat ons toch niet vertellen dat jullie aan bijbelstudie gedaan hebben?

Cauwels: ‘Helemaal niet! Alleen was ik als jonge gast nogal gefascineerd door occultisme en satanisme. Aleister Crowley, Anton LaVey die op zo’n orgeltje obscure liedjes zat te spelen. Dat was voornamelijk onder invloed van Black Sabbath, wat ik nog steeds een geweldige groep vind. En neen: we hebben niet al hun platen omgekeerd afgespeeld om de satanische boodschappen te vinden.’

Ampe: ‘Daarvoor kan je maar beter *De kauwgomballenboom* van Elly en Rikkert opleggen.’

Naast de band houden jullie er alle vier een fulltime job op na. Wat doen jullie in het dagelijks leven?

Cauwels: ‘Ik ben advocaat. Niet altijd even combineerbaar, zeker niet als journalisten je woorden in de mond leggen die goed zijn voor mijn rock’n’roll-gehalte, maar niet voor mijn beroepseer.’ (*lacht*)

Ampe: ‘Ik geef angles en volg een opleiding logopedie.’

Jacobs: ‘Mijn broer is architect en zelf ben ik bezig aan mijn doctoraat burgerlijk ingenieur.’

Amai, jullie zijn zowaar een band vol ideale schoonzonen!

Ampe: ‘We zijn een VLD-groep!’ (*hilariteit*)

Jacobs: ‘Pas op, misschien moeten we daar toch eens bij gaan aankloppen. Hebben die onlangs niet ‘Suds & Soda’ van dEUS uit de boxen laten knallen op een van hun congressen?’

Ampe: ‘Nee, dat was toen ze hun naam veranderden van VLD naar Open VLD. En volgens mij was het niet ‘Suds & Soda’, maar ‘Via.’

Jullie zijn verdacht goed op de hoogte. Maar jullie maken dus nog geen plannen op de *dayjob* op te geven?

Ampe: ‘Natuurlijk, want nu de plaat uit is, stroomt het geld binnen.’ (*lacht*)

Cauwels: ‘Ach, zo’n dagtaak naast de muziek heeft ook zijn voordelen: zo zijn we tenminste verplicht om de weinige repetitietijd die we kunnen vrijmaken goed en efficiënt te benutten. Oké, we kloppen soms lange dagen, daarom is het kwestie van niet te veel aan te modderen.’

(Katrien Brys)

Madensuyu en The Germans, vandaag om 22u op Café Koer.

Hautaine cool in Club Terminus

***Käthes Schmerz* door Katrin Lohmann**

We zien het ons nog niet zo meteen doen: een muziektheater voorstelling bijeen pennen over onze grootmoeder en al zeker niet in het Duits. Onze hoed af dus, voor Katrin Lohmann, die dat met Käthes Schmerz, haar afstudeerproject aan het Herman Teirlinck Instituut, wel deed. In dit programma vertelt ze, op de tonen van velerlei muziekjes - van cabaret over chanson tot rock - over het wedervaren van haar oma in het Duitsland van 1914. Op papier lijkt dit wel wat, maar in de praktijk marcheert het voor geen meter. De nummers deden door het repetitieve slagwerk, de tamboerijn en de overstuurde viool aan het rustiger werk van The Velvet Underground denken, maar haalden op geen enkel moment het niveau van bijvoorbeeld ‘I’ll Be Your Mirror’ of ‘All Tomorrow’s Parties’. Integendeel, de liedjes waren zowat voor elkaar inwisselbaar en de muzikanten voorzagen ze bovendien van een weinig originele, nogal clichémartige invulling. Het afsluitende, instrumentale ‘Music For Paradise’ was zelfs meer doelloos gepiel en gepriegel dan dat het een aangrijpend stuk muziek was. Een niet onaardige, redelijk letterlijk naar het Duits vertaalde cover van Bonnie ‘Prince’ Billy’s ‘I See a Darkness’, een van de vele alter ego’s van de onovertroffen Will Oldham, kon dan ook de spreekwoordelijke meubelen niet reddend. Lohmann zelf echter, een ranke en zelfzekere brunette, die qua stemtimbre te vergelijken is met Nico of Marlène Dietrich, kon ons wél bekoren. Als zangeres beschikt ze immers over een enorm potentieel: ze heeft de stem én de gepaste attitude (die – en dit bedoelen we als een compliment - hautaine cool op de Bühne!) om een repertoire van Frans chanson en Duits cabaret te vertolken, alleen is er aan haar wellicht geen groot songschrijver verloren.

(Maarten Vandenbussche)

Gezien in Fort Napoleon en Club Terminus op 3/8

Eigen producties Arne Sierens

Johan Heldenbergh zet TAZ in met een fikse trap van z’n cowboylaarzen

‘Een bonte avond met een boodschap’

Dag 5 van TAZ, en we zitten tot aan onze nek vol goede voornemens: we zijn vastbesloten tussen het boemelen door dus af en toe ook eens een vleugje cultuur op te snuiven. Vooralnog plakt onze mond nog niet toe van de alcohol en sigaretten, zodat we de onmogelijke titel *The broken circle breakdown featuring the Cover ups of Alabama* netjes uit de bek krijgen.

In deze muzikale theatervoorstelling duiken Johan ‘*Massis*’ Heldenbergh en Mieke Dobbels onder in de wereld van de americana, geflankeerd door een bluegrassband met schoon volk als onder meer Patrick Riguelle en Mario Vermandel. *Jack, where’s my horse?* denken wij dan opgetogen, maar dat blijkt rustig op Café Koer grazen.

Country en aanverwanten zijn de laatste tijd erg hip – zelfs Bobbejaan Schoepen heeft een nieuwe cd uit. Hoe komt dat, denk je?

Johan Heldenbergh: ‘Ik heb de indruk dat er bij veel mensen die met muziek of kunst in het algemeen bezig zijn een hernieuwde zucht is naar eenvoud, naar waarachtigheid. En in oorsprong is country een van de meest multiculturele, diepgewortelde muziekvormen die er bestaan. Amerika was nog kraakvers toen al die mensen daar toegekomen zijn met hun eigen cultuur en hun eigen muziek, die ze gebruikten om te dansen en de heimwee weg te spelen. Die roots zijn dus heel puur. Bovendien ben ik natuurlijk zelf een zware fan. Ik ben bijvoorbeeld zot van Nick Cave, en als je die muziek begint te ontleden ontdek je pure americana.’

Aan die muziek kleeft ook een erg nationalistische ondertoon. Hoe ga je daarmee om?

‘Dat is een heel tegenstrijdig iets. De muziek is gerecupereerd door de *white supremacy*-gasten uit het zuiden, de gasten die luidop verkondigen dat multiculturaliteit niet bestaat, terwijl hun eigen rootsmuziek zowat het summum is van multiculturaliteit. Maar dat is niet de schuld van de muziek – ik ben niet zo lang geleden bijvoorbeeld naar The Handsome Family gaan kijken, een groep die rootsmuziek maakt die helemaal niet nationalistisch is, integendeel. De muziek kan dus best gescheiden worden van die lading.’

Sluit de countrysfeer ook aan bij wat je wilt vertellen?

‘*The Broken Circle* gaat over een koppel dat met een verlies geconfronteerd wordt waarmee het niet omkan. De ene helft van het koppel verliest zich in haat tegenover God, de andere geeft niet toe aan die woedende reflex. Ik wil het hebben over het feit dat we het verlerd zijn om op een normale en volwassen manier met de dood om te gaan, omdat we zo lang geleund hebben op een god. In countryliedjes gaat het alleen maar over verdriet en verlies, en over het feit dat God de enige oplossing voor dat verdriet is – dat is dus heel ironisch in het licht van wat ik zeg. Want het is bewezen dat gelovigen niet minder bang zijn door de dood dan ongelovigen. Een vriend van mij doet aan stervensbegeleiding, hij vertelt dat hij zowel bij gelovigen als bij ongelovigen dezelfde angst ziet. Er zitten dus nogal wat atheïstische pamflettaire frasen in de voorstelling, maar maak je geen zorgen, ik probeer het ook weer zo grappig mogelijk te maken. De mensen die *Massis, the musical* hebben gezien weten ongetwijfeld waaraan ze zich mogen verwachten.’

In *Massis* trok je met een heel persoonlijke mening de parochiezalen in. Is dat ook nu weer de bedoeling?

‘Ja. Ik wil zo veel mogelijk ‘nieuwe’ mensen in mijn publiek krijgen, en daarvoor moet je de parochiezalen in. Ik heb een mening en ik ga die héél hard opdringen, maar tegelijkertijd ook heel hard relativeren, door ze te larderden met humor. Het wordt een bonte avond met een boodschap, zeg maar. De mensen mogen er achteraf van maken wat ze willen, maar ik ga intussen wel mooi gezegd hebben wat ik wilde. (*lacht*) Als ik ingewikkelde theaterstukken zie vraag ik me vaak af waarom ze zo ingewikkeld moeten zijn. Als je iets te zeggen hebt, waarom zeg je dat dan niet gewoon?’

Omdat het tegenwoordig als kunstenaar *not done* is om een expliciete boodschap te hebben.

‘Kijk, ik héb een boodschap en ik moet die niet gaan rondstrooien

in vrijzinnige centra, die zijn al overtuigd. Ik wil de parochiezalen in omdat ik net vind dat mensen wél iets mogen zien met een mening, in plaats van die voorgekauwde bullshit van op de tv. En dankzij de humor zullen zelfs mensen die het helemaal oneens met mij zijn zich toch niet gekwetst voelen. Het is onaangenaam theater, dat ik zo aangenaam mogelijk probeer te brengen.’

Ben je ooit zelf in bible belt Amerika geweest?

‘Neen, ik ben geen reiziger. Of liever: ik ben wel graag ergens anders, maar ik ben niet graag onderweg. We sleuren de helft van ons huis mee naar een minder comfortabel huis, alleen omdat de zon daar schijnt – terwijl de zon in de zomer bij ons ook schijnt. Maar ik zou wél graag eens geraken op de plek waar die muziek ontstaan, ja.’

(Evelyne Coussens)

Nog tot woensdag 6/8 om 20u30 in het Kursaal.

TAZETTEKLAP
Tazelle <p>Oeieoeikes. Onbekende onverlaten hebben zich gewaagd aan een <i>spin-off</i> van de Tazette: op <i>www.tazelle.blogspot.be</i> vindt u de aanzet tot dit rivaliserend medium: ‘Welkom bij de Tazelle, waar we onze neuzen in de vuile was van TAZ durven te steken. Alle heimelijke verborgen nieuwtjes zijn welkom op <i>mailtazelle@gmail.com</i>.’ Zeg mannen, als jullie een blog beginnen moet je die wel een beetje onderhouden hé, de laatste toevoeging dateert van 31 juli. Complimenten wel voor de bijzonder sappige ondertitel van de blog: ‘<i>Too saucy for the Tazette</i>’. Toegegeven, die hadden we zelf niet kunnen verzinnen. <i>Carry on, boys</i>, maar vergeet niet: <i>Tazette rules!</i></p>
Nachtwakers <p>De nachtwakers blijven een spervuur van spitanterieën uit hun mouw schudden: ‘Een bijna-doodervaring is veel geestiger dan een helemaal-dood ervaring.’ ‘Een goede buur is iemand die zijn muziek even luid zet als die van u.’ ‘Heb jij al die dvd van de rewrites?’ ‘Als ik spek had zou ik spek met eieren eten... als ik ei had...’</p>
Jetonbak <p>De mensen van de keuken hebben een lucratieve manier uitgedacht om aan gratis drank te geraken: een straffensysteem waarbij het overtreden van bepaalde regels je jetons kost.</p>
Ziehier the <i>kitchenrules</i> :
<ul style="list-style-type: none">
- ‘Mag ik iets vragen?’ = 1 jeton - Gsm opladen = 2 jetons - Gebruik vestiaire = 2 jetons - Keukenpersoneel lastig vallen = 3 jetons (Op de vraag wat precies wordt bedoeld met lastig vallen luidt het antwoord ferm ‘Dat beslissen we zelf’) - Cateringuren niet respecteren = geen eten en 5 jetons
Merci baas! <p>Luc Muylaert komt zijn gasten de TAZette-redactie tonen, waarop een van de gasten: ‘Dat is het belangrijkste, de krant’. Waarop Luc volmondig: ‘Ja, dat is zeker dat.’ Merci baas! Mogen we dan nu <i>onze pré?</i></p>
Stefaan toch! <p>Tijdens zijn optreden in Café Terminus hengelde Stefaan V.B. onbeschaamd naar het bed van enkele jonge meisjes, met het nogal doorzichtige ‘Rijdt er nog iemand naar Antwerpen morgen?’ Toen een meisje spontaan ‘Blijf bij mij slapen’ riep, werd V.B. nog roder dan hij al is en murmelde iets onbestemds, dat wij uiteraard interpreteerden als een volmondige ‘yes!’</p>

Uitgelachen aan Zee

Veerle Malschaert (Carla uit ‘Flikken’) in *Supermarkt Malschaert*: ‘Ik heb niks tegen homo’s. Integendeel, die kunnen tenminste tegen een stootje’

Jong Theater

Ik ben geen antisemiet maar een wetenschapper
Leuchter

Frederick A. Leuchter is voor de meesten onder ons een illustere onbekende. In 1999 verscheen een documentaire over zijn leven, getiteld Mr. Death, waarin verteld wordt hoe deze Amerikaanse amateur-ingenieur er op absurde wijze toe kwam om de holocaust te ontkennen. Leuchter had immers veldonderzoek verricht in Auschwitz en op basis van zeer dubieuze gegevens de technische onmogelijkheid van de gaskamers geconcludeerd.

Acteur en schrijver Jeroen Vander Ven geraakte zo in de ban van Leuchters verhaal, dat hij er een monoloog rond creëerde. Het uitgangspunt van de tekst is een verdedigingsrede waarin Leuchter de kans krijgt om zich publiekelijk te verantwoorden, maar zijn speech wordt door pathetisch zelfmedelijden een gênante vertoning.

'In Leuchter onderzoekt Vander Ven het spanningsveld tussen persoonlijke verantwoordelijkheid en karakterzwakte'

De ruimte waar Jeroen Vander Ven het publiek ontvangt is een hotelmezzanine, de betere plek voor een businesspresentatie. Het raam wordt opengeschoven langs de buitenkant, een sjofele man in trainingsbroek en regenjekker schuifelt verlegen naar binnen. 'Ze is weg, mijn vrouw... door mijn werk' stamelt hij met een zielige blik. Wat volgt is een litanie van halfslachtige excuses, vergoelijkingen en smeekbedes om begrip. Het 'werk' in kwestie behelst het ontwerpen van dodelijke injectiemachines en de studie van gaskamers. De trots waarmee de man zijn wetenschappelijke kennis meedeelt en zijn frustratie over het gebrek aan officiële erkenning culminereren in foute uitspraken als: 'Was Hitler licentiaat nationaal-socialisme, misschien?' Zelfs de eerste ontmoeting met zijn ex-vrouw ('Ze schreef *I Love You* op een servet') is goed genoeg om een greintje medeleven af te dwingen. De zieligheid wordt ten top gedreven wanneer de man wanhopig het raam probeert te openen en dat uit pure radeloosheid moet opgeven.

In *Leuchter* onderzoekt Vander Ven het spanningsveld tussen persoonlijke verantwoordelijkheid en karakterzwakte. De *nerdy* underdog die hij neerzet heeft zoveel behoefte aan professionele erkenning en appreciatie, dat hij blind is voor de morele dimensie van zijn activiteiten. Op een slimme manier maakt Vander Ven zich als personage zó klein voor het publiek, dat het welhaast onmogelijk wordt hem iets te verwijten. Het gezicht van het kwaad lijkt te braaf voor woorden.

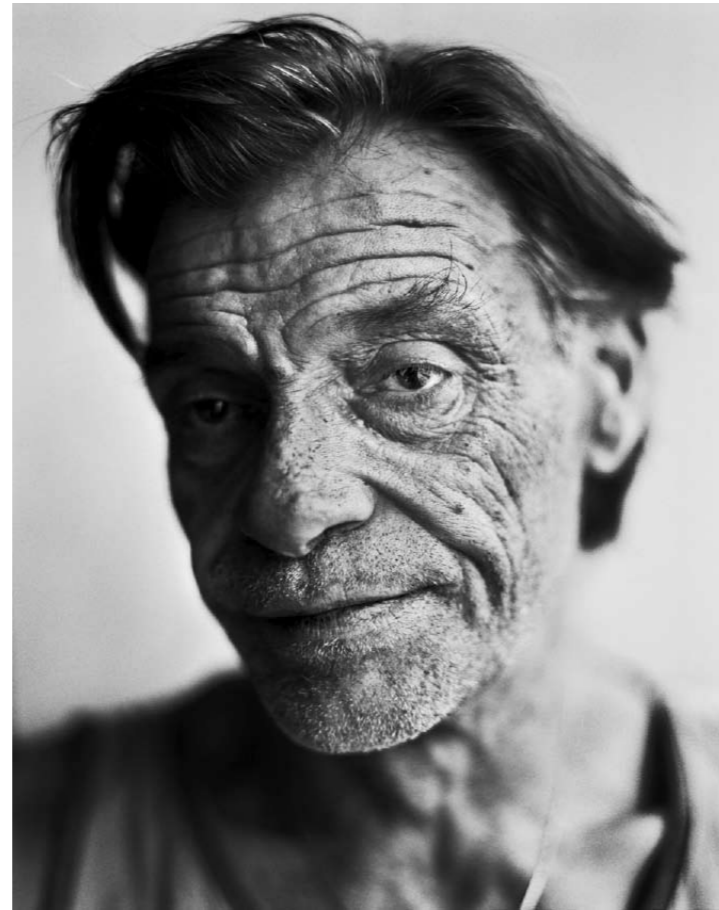
(Joeri Smet)

**Leuchter/Nomaden 1, nog tot vrijdag 8/8 om 11u en 15u.
Vertrek op het stationsplein.**

Foto: Kristien Verhoeyen

Expo 'Visscherskoppen' - Stephan Vanfleteren

Johan Deley, lapjesnaam Bakelandts (beeld: Stephan Vanfleteren)

Ooit was **JOHAN DELEY** een kwajongen uit het bekende visserskwartier Den Opex in Oostende. Als dertienjarige was hij weggevloden van huis en ging voor zijn eerste reis naar IJsland. Hij kwam uit een vissersfamilie berucht onder de lapjesnaam de BAKELANDTS. 'Mijn grootvader had macht als een paard. De helft van het politiekorps moest komen om hem uit het café te halen wanneer hij weer eens iemand door het raam had gegooid. Zelf heb ik er toch ook al een paar bijeen geknokt. Vooral tegen marinesoldaten waren er vele 'haperingkjies'. Van de drie dagen aan wal tussen twee zeereizen had ik toch altijd één goed gevecht. Dinsdag kreeg je op je smoel en woensdag waren we samen pinten aan het pakken. Maar mijn vrouw verliet ik nooit als onze ruzie niet bijgelegd was. Ik wilde niet met een slecht geweten vertrekken. Dan kon ik rustig op het achterste van het schip onder de blote hemel aan mijn 'wijf' peinzen. En als mijn 'neuten' te veel begonnen te branden dan moest ik er maar eens aan trekken. Wat wil je als je zolang op zee zit. Dat is mijn echte leven. Ik ben 'preus' dat ik een visser ben. Ja, ik ben bruut, maar ik ben wel een goed mens. Op ieder schip bouw ik een kapeltje voor Maria en plaats ik een gewijd kruis tegen de muur. Een kaarsje brandt in de kapel voor rust en behouden terugkeer. Soms denk ik dat door mijn vloeken mijn gebeden niet altijd aanhoord worden. Ons schip Koning der Engelen (O 369) zijn we verloren in zee. 59,54 N en 04,01 W staat in mijn geheugen gegrift, de plaats waar het schip gezonken is. Ik zat al met mijn knieën in het water maar ben toch op mijn gemak naar boven gegaan en nog vier pintjes meegenomen voor op ons vlot, want het kon soms wat even duren voordat de helikopter uit Schotland ons ophaalde. Ik heb toch een 'krak' gekregen nadat we dat schip verloren hadden. Je krijgt sowieso een maand vrij maar het heeft nog een half jaar geduurd voor ik weer naar beneden naar de machinekamer durfde. Ik had nog 65 oude Belgische Franken over na het ongeval en ik had 25 jaar keihard gewerkt. Dat deed meer zéér dan een vuist in je gezicht.'

(Tekst: Stephan Vanfleteren)

Theaterlaureaten

Planet Lucas De Man
Een gesprek met Ilay den Boer

Lucas De Man heeft het druk. Als ambitieuze jonge regisseur met prijzen op zak, plannen in de maak en ongebreidelde energie die een weg naar buiten zoekt, zit hij nooit stil. De laatste dagen wordt hij om de haverklap gevraagd voor interviews, terwijl hij zijn voorstelling *Naakt* klaarstoomt voor de Belgische première. Ik wilde niet de zoveelste vervelende vragensteller zijn, dus besloot ik naar de repetitiezaal te trekken en daar een kijkje te nemen. Ik trof er Ilay den Boer, vriend van Lucas, die voor *Naakt* het toneelbeeld verzorgt.

Vergis ik mij, of is de crew rond Lucas De Man eigenlijk een vriendenclubje?

Ilay Den Boer: 'Wij zijn zeker vrienden. Op de werkvloer gaat het er professioneel aan toe, maar we hebben ook op persoonlijk vlak iets wezenlijks uit te zoeken met elkaar. Daarom zoeken we elkaar op, zijn we vrienden en dat creëert een basis om veel van elkaar te kunnen verlangen en verwachten. Maar we maken ook veel plezier. Op het TAZ-feestje deze winter was er bijvoorbeeld geen muziek, terwijl wij ontzettend veel zin hadden om te dansen. Toen hebben we onze ipods aangesloten en een feestje gebouwd. Eigenlijk de boel overgenomen. Ook in de auto na repetities gaat de radio meestal loeihard.'

Is Lucas de spil?

'Hij brengt mensen samen. Zijn grootste kracht is zijn energie. Heel erg rock-'n-roll. Dat zit ook in de voorstelling *Naakt*, die drang om te vernietigen, te ontploffen, iets teweeg te brengen vanuit het besef dat het leven in principe zinloos is. Dat creëert nieuwe energie. Zo trok hij bijvoorbeeld met zijn vriend Bas Van Rijnsoever van deur tot deur om voor wildvreemde mensen in hun woonkamer een liedje te zingen. Vaak krijg je dan een weigering, maar Lucas blijft in zo'n geval dapper doorgaan. Het is zijn manier om theater opnieuw te beleven, in contact te komen met mensen. Zo gaat het ook met de mensen waarmee hij werkt. Tim en ik kenden elkaar al vóór *Naakt*. Het is niet onlogisch dat we samen voorstellingen maken.'

Jij hebt het toneelbeeld gemaakt voor *Naakt*. Krijg je veel vrijheid van Lucas of moet het strikt zoals hij het vraagt?

'Er is een groot vertrouwen tussen ons. Lucas is heel helder en duidelijk in wat hij wil, maar eenmaal zijn idee gecommuniceerd is, laat hij het los. Dan ga ik aan het werk en van tijd tot tijd leg ik voor waar ik mee bezig ben. Met tekstschrijven gaat het iets anders. Tussen Tim en Lucas gaan discussies soms heel hard, maar dat is precies wat een voorstelling bij Lucas energie geeft. Lucas heeft dat nodig, die confrontaties en de tegenpolen.'

Hoeveel van jezelf herken je in Lucas' voorstellingen?

'Toen ik *Naakt* voor de eerste keer na lange tijd terug op scène zag, schrok ik van de confrontatie. Het raakte me heel hard, dat een voorstelling zo'n weerslag is van een bepaalde periode, een bepaalde fase in je leven. Tim (*Murck, nvdr*) heeft ondertussen misschien alweer een andere theorie dan toen en Lucas is heel hard vooruitgegaan. Omdat het allebei vrienden zijn van mij, heb ik hun ontwikkeling kunnen volgen. We zijn inhoudelijk verder, maar vreemd genoeg is het opnieuw waar wat er gespeeld wordt, ook na een jaar. Maar... nu zouden we het anders doen. Denk ik.'

Wat is je sterkste theatrale moment met Lucas?

'Een improvisatie samen met de groep, tijdens de wintereditie van TAZ. Op initiatief van Lucas trokken we met een twintigtal jonge theatermensen naar Oostende om een happening te organiseren. We hadden geen enkel idee wat we zouden doen, maar we wilden iets veroorzaken, iets losmaken. In twee uur tijd hebben we een happening in elkaar gestoken die rauw, snel, rommelig maar vooral eerlijk was. Ik had het gevoel dat we een generatie waren, een beweging. Op een bepaald moment hielden we kaarslonten tussen onze vingers geklemd en vroegen aan het publiek om was op onze handen te gieten, om op die manier kaarsen te maken. Het was zo'n mooi beeld, die brandende kaarsen. Dat is misschien waar het om gaat, je als generatie bundelen, dat gevoel delen met het publiek en samen weer iets nieuws creëren.'

Uitgelezen aan Zee

Gisteren op Uitgelezen: Het Verdriet van België

'Ik denk bij zo'n grote naam uit de literatuurgeschiedenis altijd 'Ik zal daar wel te stom voor zijn.' Maar ik heb Hugo Claus niet moeilijk kunnen vinden.' (Dimitri Verhulst)

'Dimitri Verhulst zit meestal op een berg in Wallonië, we hebben hem er eindelijk dan toch afgekregen, in ruil voor een pot Delta-mosselen.' (Fien Sabbe)

'Jos zit op hotel in Oostende.' 'Het schijnt, ja. Mijn dubbel bed is kleiner dan een dubbel bed in de Verenigde Staten.' 'Nog een beetje zagen, ja?' (Fien Sabbe en Jos Geysels)

'De mooiste zin die ik ooit heb gelezen – *ziet Dimitri Verhulst naast zich en krimpt ineen* – euh ... naast een schrijver voel je je toch altijd een beetje schuldig...' (Betty Mellaerts)

'Woorden zijn de kleren van de gedachte', zegt Claus. Dat is het verschil tussen *Het verdriet van België* en Phil Bosmans.' (Jos Geysels)

'Het was hetzelfde met Umberto Eco: iedereen had het plots gelezen en iedereen deed ook alsof hij alles meteen had begrepen.' (Dimitri Verhulst)

'Het is plezant als Claus vertelt over seks met Tante Nora, maar eigenlijk is alles suggestie. Goed schrijven is vaak niet schrijven.' (Jos Geysels)

'Als u nog aan *Het verdriet van België* moet beginnen, mag u er na deze middag geen gras en ander groensel over laten groeien.' (Fien Sabbe)

Try-out op maandag 4/8 om 19u30 (gratis voor Oostendenaars), dinsdag 5/8 om 15u, woensdag 6/8 t.e.m. vrijdag 8/8 om 15u en 19u30 in Beliard.